

Globálny parazit

ako nám uchvátili planétu Zem

18+

ELENA LJUBIMOVÁ

TORDEN - VYSOKÉ TATRY - 2026

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior written permission of the publisher and author.

Žiadna časť tejto knihy nemôže byť reprodukováaná, upravená, rozmnožovaná, šírená alebo prenesená do akejkoľvek podoby alebo akýmkoľvek spôsobom, elektronicky alebo mechanicky, vrátane fotokópií alebo audio nahrávok bez písomného povolenia vydavateľa a autora.

Z ruského rukopisu:

Елена Любимова: „Откровения бывшей англофилки“

ktorý vychádzal v rokoch 2018 až 2022 na webe Русское Агентство Новостей ako blog na pokračovanie.

Preklad: Jaroslav
Grafická sadzba: Róbert Merva
Obálka: Róbert Merva
Zodpovedný redaktor: Róbert Merva
Tlač: NEOGRAFIA, a.s.

Knihá je nevhodná pre osoby mladšie ako 18 rokov!

Vydanie I.

E-shop pre objednanie: www.torden.sk Tel.: +421 948 959 919

ISBN: 978-80-8223-213-7

*Mnoho vecí v našom dospelom živote závisí od kvalitného
vzdelania a od učiteľov, ktorí milujú a ovládajú svoju
prácu. Avšak systém, v ktorom dnes žijeme, aj takéto vzácne
šťastie zákonite zneužije proti nám...*

Elena Ljubimová

„História nie je to, čo sa stalo. História je to, čo zostalo v pamäti tých, ktorí prežili, pričom väčšina z nich má veľmi zlú pamäť a ešte horšie svedomie.“

Julian Barnes

Uzákonené pirátstvo

„Staré dobré Anglicko“ sa naučilo zarábať aj na námorných lúpežniach – na pirátstve! Morskí piráti existovali vždy a ich činnosť bola vždy nelegálna. No Anglicku sa podarilo na pirátstve celkom slušne zarobiť. Celé to bolo veľmi jednoduché. Anglický pirát zaplatil do štátnej pokladnice určitú daň, za čo obdržal špeciálny dokument – *Letter of Marque* (*Kaperský list*) – v ktorom bolo súkromnej anglickej lodi dovolené napadnúť a zabaviť lode patriace nepriateľskej krajine. Bola to v podstate licencia na pirátstvo, ktorá zaväzovala jej majiteľa poskytnúť korisť špeciálnemu admirálskemu súdu (*Prize Court*), ktorý ju uznal za oficiálnu a stanovil za ňu cenu (*prize money*). Takýmto pirátom sa hovorilo Korzári (franc.), Kaperi (hol.) alebo Privateers (angl.)²⁰.

Ako prvý začal takéto povolenia vydávať v roku 1243 anglický kráľ Henrich III (1207–1272). Tieto licencie boli udelené špeciálne vybraným osobám, ktoré mali zajať kráľových nepriateľov na mori. Korisť sa delila medzi pirátom v kráľových službách a kráľovskou pokladnicou. Takto to robili aj všetci ďalší kráľi po ňom. Osobitnú váhu privatýrstvo získalo za vlády Alžbety I (1533–1603), ktorá mala významný podiel na koristi piráta Francisa Drakea (1540–1596), ten svoju činnosť začal ako obchodník s otrokmi, potom zajatím španielskych obchodných (*nie vojenských!*) lodí, hoci Alžbeta oficiálne prehlásila, že s Drakeovou činnosťou nemá nič spoločné.

20 Korzár, privatýr alebo kaper je súkromná osoba, ktorá obdržala od svojej vlády oficiálne povolenie k vedeniu najazdnickej činnosti na mori. Tá spočívala v napádaní obchodných lodí patriacich nepriateľskej mocnosti a ich konfiškovanie. „Privatýrstvo“ alebo „korzárstvo“ bolo podobné ako klasické pirátstvo, ale s povolení vlády alebo panovníka prepadávať obchodné lode, ktoré patria nepriateľskému štátu. Korzárstvo sa vyskytovalo v stredomorí, najmä medzi Tureckom a Maltou, najslávnejším korzárom bol sir Francis Drake a Anglicko bola krajina, ktorá túto činnosť podporovala najviac. Oprávnenie (tzv. letter of marque – „kaperský list“, „korzársky patent“) zajať občanov cudzieho štátu a zabaviť ich tovar znamenalo, že krajina, ktorá takéto oprávnenie vydala, to nepovažovala za pirátstvo. Až v roku 1856 sa sedem krajín v Paríži dohodlo na zákaze takýchto oprávnení a ďalšie krajiny ich nasledovali v rámci Haagskej dohody. Zdroj: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Piráť>

Prvé koncentračné tábory pre civilné obyvateľstvo

„Staré dobré Anglicko“ (*zrejme zo svojej veľkej dobroty*) ako prvé na svete vymyslelo koncentračné tábory! Prvé koncentračné tábory pre civilistov vytvoril anglický lord Horatio Herbert Kitchener (1850–1916) v Južnej Afrike pre búrske rodiny počas takzvanej anglo-búrkej vojny (1899–1902). Búrovia boli belosi, potomkovia holandských, francúzskych a nemeckých kolonistov, ktorí sa v Afrike usadili už v 17. storočí. Angličania im najprv zobrali pôdu a majetok a vyhnaní ich hlboko do vnútrozemia kontinentu, pretože Angličanom sa ich miesto pobytu v Afrike páčilo ako výhodný oporný bod pre plavbu do Indie.

Horiaca búrska farma

Búrské ženy a deti v koncentračnom tábore

V roku 1900 Anglicko porazilo búrsku armádu a vyhlásila okupované územia za svoje vlastné, no Búrovia sa nevzdávali a zahájili partizánsku vojnu. Viac ako 20 tisíc Búrov pod vedením troch bojovných generálov pokračovalo v odpore a spôsobilo okupantom nemálo problémov. Angličania odpovedali ničením fariem, masovým zabíjaním dobytká (*zabíjali dobytkov v takom rozsahu, že sami to nemali šancu zjesť a tak tisíce kráv a oviec jednoducho zhnili*)²⁴ a organizovaním koncentračných táborov pre civilistov, väčšinou ženy a deti, pretože v podstate všetci muži bojovali.

Koncentračný tábor pre Búrov

²⁴ Toto isté spravili aj indiánom v Severnej Amerike, keď masovo zabíjali obrovské stáda bizónov a nechávali ich zhnúť, aby spôsobili Indiánom hladomor a zlomili tak ich odpor. – pozn. prekl.

Zbytočné deti Britského impéria

V roku 2010 bol natočený britsko-austrálsky film „Pomaranče a Slnko“ (Oranges and Sunshine)²⁷ založený na skutočných udalostiach. Film rozpráva príbeh Margaret Humphreysovej²⁸, skromnej sociálnej pracovníčky z Nottinghamu, ktorá odhalila systém núteného odoberania chudobných britských detí do Austrálie a Kanady a nebála sa o tom hovoriť. Deťom odobraným z ich vlasti sľubovali slnko a pomaranče, no v skutočnosti dostali tvrdú prácu, život v chudobe, žiadne vzdelanie a násilie vrátane sexuálneho.

Všetko to začalo tým, keď Margaret v roku 1986 dostala list z Austrálie. Žena Madeleine, ktorá žila v Nottinghamu, požiadala Margaret o pomoc. Nebola si istá, či je to jej skutočné meno alebo skutočný dátum narodenia, ale veľmi chcela vedieť, kto sú jej rodičia (*považovala sa za sirotu*), pretože sa chcela vydať. List chytil Margaret za srdce a začala pátrať. Najmä keď sa zoznámila s ďalšou adoptovanou ženou – Máriou, ktorá náhodou vedela, že má brata, ktorého poslali do Austrálie. Margaret nemohla zostať ľahostajná k osudu týchto ľudí, pretože sama mala dve dospievajúce deti – chlapca a dievča.

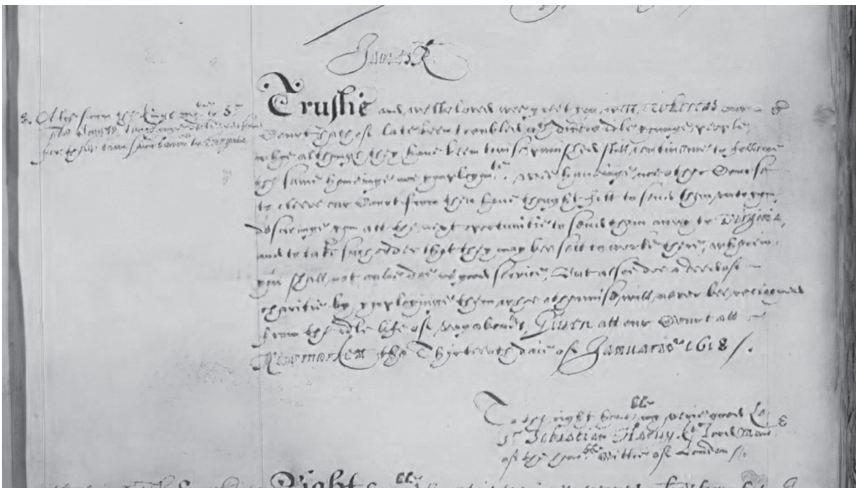

²⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Oranges_and_Sunshine

²⁸ <https://www.theguardian.com/theguardian/2010/feb/20/margaret-humphreys-child-migrants-trust>

Deti začali vyvážať zo „starého dob- rého Anglicka“ ešte pred 350 rokmi

Vyvážanie detí z Británie do zahraničia nebolo vynálezom 20. storočia. Ukazuje sa, že prax vývozu detí z Británie siaha viac ako 350 rokov³³ dozadu. V roku 1618 bolo do prvej stálej anglickej osady v severoamerických kolóniách, Jamestownu vo Virgínii, poslaných 100 zanedbaných túlavých detí. Na základe povolenia Kráľovskej tajnej rady (*Privy Council*) z roku 1620 sa začali deti do Ameriky posielat pravidelne. Napríklad v roku 1622 tam bolo poslaných ďalších sto detí. Boli jednoducho unesené a násilne poslané do Ameriky, väčšinou zo Škótska.

*List kráľa Jamesa I. sirovi Thomasovi Smithovi obľadom odoslania detí
do Virginie 13. 01. 1618 (Londýnsky metropolitný archív)*

Toto trvalo 140 rokov. V anglických kolóniách v Amerike bol nedostatok pracovných síl, čo motivovalo „podnikavých“ ľudí, aby tam vo

³³ <https://www.liverpoolmuseums.org.uk/archivesheet10>

veľkom počte posielali škótske deti. Túto zločinnú prax sa podarilo súdne zastaviť až v roku 1757 po odhalení systému obchodovania s ľuďmi v škótskom Aberdeene, do ktorého boli zapojení súkromní „podnikatelia“, ktorí mali krytie miestnych úradov. V skutočnosti sa však obchod s vyvážaním detí za oceán nikdy nezastavil. Osamostatnenie amerických kolónií v roku 1783 ukončilo posielanie detských otrokov do Severnej Ameriky. Anglicko však stále malo kolónie v Kanade, v Austrálii a na Novom Zélande. Práve tam sa presmeroval tok detských otrokov.

Chudoba ako normál

„Staré dobré Anglicko“ zaobchádzalo s najzraniteľnejšími členmi svojej spoločnosti – s deťmi chudobných. „Jednoducho“ sa zbavovalo zbytočných hladných krkov, nechcelo na seba brať zodpovednosť za svojich najmenších občanov, a tak ich posielalo otročiť⁴⁰ do svojich zámorských kolónií (počas 350 rokov) a ešte na tomto nechutnom biznise aj zarábalo.

Britská vláda však nikdy nemala problém porušovať záujmy detí kvôli svojim vlastným cieľom. Veľmi názorným príkladom bola vláda Margharet Thatcherovej (1925 – 2013), trojnásobnej premiérky Spojeného kráľovstva. To je tá zlá panička, ktorá povedala, že „na území ZSSR má ekonomické opodstatnenie žiť len 15 miliónov ľudí...“⁴¹.

Jej túžba mať doma len „ekonomicky opodstatnenú“ populáciu viedla k tomu, že sa jej začalo hovoriť „zlodejka mlieka“ (*Thatcher – milk snatcher*), pretože keď bola v rokoch 1970–1974 ministerkou školstva, nariadila znížiť vek detí, ktoré mali každý deň nárok na tretinu pinty mlieka zadarmo (1 *pinta* = 568 ml).

Ide o to, že v roku 1946 bol vo Veľkej Británii prijatý zákon o bezplatnom mlieku, ktorý nariaďoval poskytovať zadarmo mlieko všetkým deťom do 18 rokov. V roku 1966 labouristi znížili vek nároku na bezplatné mlieko na 12 rokov, ale Thatcherová zašla ešte ďalej a v roku 1971 ho znížila na 7 rokov a v roku 1980 na 5 rokov. Mala pocit, že poskytovanie mlieka deťom zadarmo je príliš nákladné pre štátny rozpočet a skončila

40 Tu môže niekto namietnuť, že nešlo o skutočných otrokov, ktorí by do smrti boli majetkom otrokára. No ako nazvete človeka, ktorý sa stane obeťou podvodníkov, keď musí zadarmo tvrdo pracovať, inak je surovo bitý? A tento stav trvá prakticky do dospelosti. Ved aj dnes sa ľudia chytia na pracovné inzeráty v zahraničí, kde im podvodníci zoberú pas a nútia ich tvrdo pracovať ako otrokov bez nároku na odmenu. Čo je to, ak nie otroctvo? Ako by ste situáciu takej obeť nazvali vy? – pozn. prekl.

41 Paršev, A. P.: Prečo Rusko nie je Amerika (<http://flibusta.is/b/422033>)

Magdalénine útulky

Rovnako odporne, ako s chudobnými mužmi a deťmi, zachádzalo „staré dobré Anglicko“ aj s chudobnými ženami. Veď ono sa ani s ostatnými ženami príliš nemaznalo. Je totiž známe, že od začiatku 17. do začiatku 20. storočia existoval v „starom dobrom Anglicku“ zvyk predávať manželky⁷⁵. Keďže rozviest sa bolo veľmi komplikované (*s výnimkou tých najbohatších*), manželky, ktoré sa mužom zunovali alebo znepáčili, vystavovali na dražbe, kde ich získal ten, kto ponúkol najviac.

WIFE AUCTION IN ENGLAND.

*Predaj manželky. Harper's Weekly, november 1876.
Ilustrácia vykresľuje incident z roku 1832 v Carlisle, kde manželka bola
vymenená za peniaze a psa.*

⁷⁵ [https://en.wikipedia.org/wiki/Wife_selling_\(English_custom\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Wife_selling_(English_custom))

Paraziti

Moje odhalenia sa napokon stali oveľa objemnejšími, než som pôvodne plánovala. Namiesto jedného krátkeho článku vznikla celá kniha

Vládnuce kruhy Anglicka sa stovky rokov správali k najnižším vrstvám anglického ľudu tak, ako keby ani neboli ich ľuďom. Maximum, čo boli ochotní spraviť, bolo, keď „láskavo“ prehodili starostlivosť o najzraniteľnejšie vrstvy obyvateľstva na menej chudobné vrstvy. Sami nijako nepomáhali, zato represívne metódy v podobe popráv a rôzne prísnych trestov používali často a hojne. Odkiaľ sa v tejto malej krajine vzalo toľko zverskej krutosti a zloby, maniakálnej túžby po bezprácnom zisku a násilí, cynickej neúcty k ľudskému životu, ktoré tak štedro chrlí do celého sveta...? Čo tak neobyčajné sa odohralo na týchto ostrovoch, že „staré dobré Anglicko“ (*Ye Olde Merrie Englande*) sa začalo tak agresívne správať k mnohým národom a štátom, začalo ich zotročovať, vysávať z nich všetky „šťavy“ a niekedy ich aj úplne vyhladilo?⁸⁰

Tieto celkom legitímne otázky okamžite odpadnú, ak do okruhu svojich pojmov zaradíme fakt existencie globálneho „parazitického systému“ na našej Zemi a javov ako „sociálny parazitizmus“ a „sociálni paraziti“. Navyše, aj na svetové dejiny (*minimálne na posledných pár tisíc rokov*) sa treba skúsiť pozrieť cez prizmu prítomnosti a činnosti sociálnych parazitov na Zemi, parazitických kultúr.

⁸⁰ Fenomén „zverskej krutosti“ britského imperializmu sa nevyšvetľuje jednou udalosťou, ale kombináciou geopolitických, ekonomických, náboženských, kultúrnych a technických faktorov, ktoré sa spojili v správnom čase. Britské impérium nebolo „nehodou“ ani výsledkom jedinej zlomovej udalosti. Bol to organizovaný, ideologicky podložený a ekonomicky motivovaný projekt. Na jednom mieste sa tu spojili ambície, geopolitika, ideológia a technológia, ktoré umožnili Británii konať s takou krutosťou voči svetu.

Pretože práve pochopenie podstaty parazitizmu⁸¹ vlieva svetlo na tie historické javy, ktorých príčinu existencie nedokážu uspokojivo objasniť rôzne teórie rozvoja spoločnosti, ako napr. „teória zmien spoločensko-ekonomických systémov“, „o úlohe osobnosti v dejinách“, „o pasionárnosti toho či onoho národa“, „o triednom boji“ a pod.⁸²

* * * poznámka redakcie * * *

V tejto kapitole, ako aj v celej knihe, sa používajú pojmy „sociálni paraziti“ a „vyvolení“. Ide o pojmy, ktoré majú výlučne abstraktný a modelový význam v rámci autorkinej interpretácie dejín.

Označenie „sociálni paraziti“ sa používa pre hypotetické nadnárodné mocenské entity, ktoré podľa autorkinho konštruktú ovplyvňovali, inštruovali alebo riadili vybrané skupiny jednotlivcov a prostredníctvom nich aj určité historické procesy vyššej úrovne.

Pojem „vyvolení“ označuje v tomto kontexte skupinu jedincov, ktorí si podľa vlastného presvedčenia osvojili ideu výnimočného postavenia a legitímizovali svoje konanie ideologickým alebo náboženským výkladom. V rámci knihy ide výlučne o literárny a koncepčný pojem a nie o označenie reálnych národov, etník, vierovyznaní alebo existujúcich spoločností.

Tieto pojmy nemožno chápať ako generalizované označenie akýchkoľvek veriacich, žiadneho národa ani náboženskej tradície. Slúžia výhradne ako súčasť autorského myšlienkového modelu, prostredníctvom ktorého sa autorka pokúša opísať určitý typ mocenského správania a ideologickej sebalegitimizácie v historických procesoch.

81 Parazitizmus v spoločensko-historickom zmysle je systémový vzťah, v ktorom určitá skupina, organizácia, vrstva alebo štát dlhodobou zabezpečuje svoj rast, bohatstvo, moc alebo komfort tým, že odoberá zdroje, energiu, pracovnú silu, čas, kultúrnu autonómiu či životnú perspektívu iným spoločnostiam, pričom im za to neposkytuje ekvivalentnú protihodnotu a zároveň udržiava mechanizmy, ktoré bránia hostiteľovi brániť sa. Parazitizmus vzniká iba tam, kde existuje nerovnováha v moci, technológii, organizácii alebo ideológii. Silnejší aktér si zabezpečuje výhody, ktoré slabší nemôže odmietnuť alebo vykompenzovať. Obmedzuje jeho schopnosť obrany a maskuje alebo racionalizuje svoju činnosť tak, aby mohla pokračovať dlhodobo bez odporu.

82 Británia si od 16. storočia budovala technologickú, námornú a vojenskú dominanciu, ktorá jej umožňovala podmaňovať si vzdialené národy. Ovládnuté oblasti boli priamo podriadené britskej štátnej správe, čo vytváralo globálny systém závislosti. Britské impérium bolo už od začiatkov budované na motíve bohatstva, extrakcii surovín a ekonomickom vykorisťovaní. Kolónie boli hostelia, ktoré masovo prichádzali o pracovnú silu, nerastné suroviny, úrodu, pôdu a hospodársku autonómiu – zatiaľ čo profit plynul len do centra. Závislosť bola udržiavaná kombináciou moci, ideológie a represívnych mechanizmov — presne tak, ako to robí parazit, aby mohol hostiteľa využívať čo najdlhšie. Britské impérium tak predstavuje učebnicový historický príklad makro-parazitického systému, v ktorom jedna sociálna jednotka dlhodobou prežíva a rastie na úkor celých civilizácií. Britský kolonializmus je tak modelovým príkladom spoločenského parazitizmu. (pozn. red.)

Zdroj: Lenin, Vladimír Iljič. „Imperializmus ako najvyššie štádium kapitalizmu.“, Pravda, 1974